

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 172/2025-18

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej Nosko & Partners s. r. o., Podjavorinskej 2, Bratislava, proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Svk/41/2023 z 27. júna 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 14. októbra 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a základného práva na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu (ďalej len „NSS“), ktorým bola zamietnutá kasačná sťažnosť proti rozsudku krajského súdu. Rozsudkom krajského súdu bola zamietnutá správna žaloba proti rozhodnutiu stavebných úradov, ktoré v rozhodnutí o umiestnení líniovej stavby týkajúcom sa rekonštrukcie elektrického vedenia ponechali pri sťažovateľkinej nehnuteľnosti vzdušné elektrické vedenie namiesto ňou požadovaného zemného vedenia. Zároveň sťažovateľka žiada zrušiť napadnutý rozsudok NSS a vrátiť vec na ďalšie konanie.

2. Sťažovateľka je vlastníčkou pozemkov v k. ú. [REDAKOVANÉ], nad ktorými je vzdušné elektrické vedenie 22 kV. Sťažovateľka najprv v roku 2012 žiadala prevádzkovateľa vedenia spoločnosť Stredoslovenská distribučná, a.s. (SSD, a.s.), o uloženie vedenia VN do zeme na náklady spoločnosti SSD, a.s., SSD, a.s., vyjadrila sa tým spôsobom, že má voči pozemkom zákonné vecné bremeno, a tak nie je prítomný dôvod, aby na svoje náklady preložila vedenie. Zároveň vysvetlila postup, ako možno dosiahnuť preložku vedenia.

3. V roku 2021 podala spoločnosť SSD, a.s., na prvostupňový stavebný úrad – mesto Dolný Kubín návrh na vydanie rozhodnutia o umiestnení líniovej stavby „**██████████**-Dolný Kubín-Kubínska hoľa –Rekonštrukcia **██████████** v k. ú. **██████████**“
4. Stavebný úrad 31. marca 2021 oznámil podľa § 36 ods. 4 stavebného zákona (zákon č. 50/1976 Zb. v znení neskorších predpisov) začatie územného konania všetkým účastníkom konania verejnou vyhláškou. Sťažovateľka ako účastníčka konania vyjadrila nesúhlas s územným konaním, rekonštrukciou vedenia a žiadala o zmenu uloženia časti 22 kV VN vzdušného vedenia do zeme v zmysle pripojeného grafického návrhu a s podrobnými technickými parametrami.
5. Stavebný úrad – mesto Dolný Kubín vydal 21. mája 2024 územné rozhodnutie č. 3979/2021/85-TS05/A10 o umiestnení líniovej stavby: „**██████████**-Dolný Kubín - Kubínska hoľa - Rekonštrukcia **██████████** **██████████**“ v k. ú. **██████████**, s tým, že v namietanej časti bolo zachované vzdušné vedenie a námietky sťažovateľky boli zamietnuté.
6. K námietkam sťažovateľky stavebný úrad v odôvodnení uviedol, že podľa zákona č. 251/2012 Z. z. o energetike a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o energetike“) (i) môže držiteľ povolenia oprávneného na podnikanie v energetike mimo zastavaného územia obce zriaďovať na cudzích pozemkoch elektrické vedenie a elektroenergetické zariadenie prenosovej sústavy a distribučnej sústavy, a teda pre účely územného a stavebného konania k pozemku mimo zastavaného územia obce (extravilán) nie je potrebné preukazovať vzťah k pozemku, a zároveň (ii) k daným pozemkom prislúcha SSD, a.s., zákonné vecné bremeno od roku 1974 vzniknuté na základe § 22 ods. 1 písm. a) a § 22 ods. 2 a 5 elektrizačného zákona č. 79/1957 Zb. (ďalej aj „elektrizačný zákon“). Predmetné vecné bremeno bolo na základe § 96 ods. 4 zákona o energetike prevzaté do súčasnosti.
7. Stavebný úrad v odôvodnení uviedol, že spoločnosť SSD, a.s., sa podľa predložených písomných komunikácií zaoberala požiadavkou sťažovateľky na zmenu charakteru existujúceho vedenia, t. j. umiestnenie do zeme. Vlastníkovi bolo zaslané stanovisko, že riešenie premiestnenia existujúceho vzdušného vedenia do zeme požadované vlastníkom nie je technicky možné, pretože vo VN sieti je neprípustné striedanie krátkych úsekov nadzemného a podzemného vedenia.
8. Okresný úrad Žilina (odbor výstavby a bytovej politiky, oddelenie štátnej stavebnej správy) na odvolanie sťažovateľky rozhodnutím OU-ZA-OVBP2-2021/035045-002/ z 2. novembra 2021 potvrdil rozhodnutie prvostupňového stavebného úradu.
9. Krajský súd v Žiline rozsudkom sp. zn. 30S/1/2022 z 3. apríla 2023 zamietol správnu žalobu sťažovateľky proti rozhodnutiu okresného úradu. V odôvodnení argumentoval tým, že vydaním územného rozhodnutia „*nedošlo k väčšiemu zásahu do práv žalobcu ako tomu bolo doposiaľ*“. V prospech SSD, a.s., viaznu na pozemkoch sťažovateľky vecné bremená, ktoré vznikli v minulosti podľa § 22 elektrizačného zákona a podľa § 96 ods. 4 zákona o energetike na nich viaznu dodnes. Pri rekonštrukcii nedôjde k zásahu do práv žalobcu, ale ide o zachovanie existujúceho stavu, ktorý bol založený v minulosti. Krajský súd uviedol, že chápe pohľad žalobcu, ktorý vníma obmedzenie svojich práv, avšak toto obmedzenie vzniklo už v minulosti a do súčasnosti stále trvá, pričom rekonštrukcia vzdušného vedenia priamo v existujúcej trase nijako nezasiahne do práv žalobkyne, sťažovateľky, ale zachová súčasný stav. Námietka o primeranosti zásahu do práv v danej situácii podľa krajského súdu tak nie je dôvodná, pretože nedochádza k zásahu do pokojného stavu

a k novému obmedzeniu práv žalobcu, ale k zachovaniu súčasného stavu. Iná právna situácia by vznikla, ak by došlo k zmene trasovania na jej pozemkoch, a teda by dochádzalo k podstatnej zmene stavby.

10. Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka kasačnú sťažnosť. V kasačnej sťažnosti sťažovateľka namietala, že z časového hľadiska sa rekonštrukciou zväčšuje zásah do jej práv. Nedomáha sa podzemného vedenia izolovane – bez ďalšieho, ale v súvislosti s tým, že dochádza k stavebnej činnosti, k rekonštrukcii súčasného vedenia. Z ekonomického hľadiska je nepochybné, že ak má dôjsť k zmene vedenia zo vzdušného na podzemné, tak je najefektívnejší čas na túto zmenu práve vtedy, keď vznikne potreba rekonštrukcie funkčnosti súčasného vedenia, a nie napríklad tesne po tom, kedy sa plne zrekonštruje súčasné vzdušné vedenie. Podľa sťažovateľky neobstojí právny názor krajského súdu, že proporčný zásah do jej práv by bolo práve zemné vedenie, pretože zásah do práv už existuje a zostáva zachovaný v súlade s § 22 elektrizačného zákona v spojení s § 96 ods. 4 zákona o energetike, keďže rekonštrukciou zásah do jej práv nezostáva zachovaný, ale sa zväčšuje minimálne z časového hľadiska.

11. Najvyšší správny súd kasačnú sťažnosť napadnutým rozsudkom zamietol s tým, že sa stotožňuje s dôvodmi, ktoré vyslovil krajský súd. NSS podčiarkol argument (i) technickej nemožnosti striedania vzdušného a zemného vedenia a (ii) zákonnú povinnosť prevádzkovateľa distribučnej zabezpečiť dodávku elektrickej energie.

II.

Sťažnostná argumentácia

12. Sťažovateľka podala proti rozsudku NSS túto ústavnú sťažnosť, v ktorej zdôrazňuje najmä časový argument. Uvádza, že nemožno považovať rekonštrukciu súčasného vzdušného vedenia za alternatívu s minimálnou možnou ujmou, keď nie je sporné, že takou alternatívou by bolo podzemné vedenie. Nie je správny záver NSS, že sťažovateľka môže adresovať ďalšiemu účastníkovi individuálny podnet na preloženie vedenia – zákon síce taký podnet pripúšťa (§ 45 ods. 2 zákona o energetike), avšak pre posúdenie tejto veci je rozhodná okolnosť, že nastal okamih, v ktorom bolo potrebné vykonať určitý zásah vzhľadom na nevyhovujúci stav aktuálneho vzdušného vedenia – a práve v tomto momente, keď sa plánuje vynaloženie určitých prostriedkov na rekonštrukciu vedenia, je potrebné zvážiť, či nie je dostupné menej invazívne technické riešenie.

13. Sťažovateľka pritom neočakáva od SSD, a.s., že bude pravidelne meniť spôsob vedenia podľa aktuálneho technického pokroku a vývoja, ale rozhodne očakáva, že v situácii, keď sa SSD, a.s., rozhodne pre vykonanie opatrení na odstránenie nevyhovujúceho stavu vedenia, posúdi možnosti aktuálnych technických riešení, ktoré by minimalizovali zásah do vlastníctva dotknutých osôb.

14. Argument NSS, že sa doterajšie obmedzenie nerozširuje, neobstojí z hľadiska technického pokroku, pretože by permanentne fixoval používané technické riešenie.

15. Sťažovateľka ďalej argumentuje, že medzičasom sa mení využívanie daného územia na rekreačnú zástavbu, z čoho „o to viac“ tiež vyplýva vhodnosť umiestnenia vedenia do zeme. Sťažovateľka napokon tvrdí, že vedenie v zemi je technicky možné.

16. Na základe uvedenej argumentácie sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namietala, že bolo porušené jej právo na ochranu vlastníctva vrátane článku 20 ods. 4 ústavy upravujúceho požiadavku

nevyhnutnej miery pri nútených obmedzeniach vlastníckeho práva, resp. nezohľadnením jej argumentov malo byť porušené právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

17. Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a ktorá bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom. Každú takúto sťažnosť ústavný súd predbežne prerokuje podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

18. Podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ústavný súd môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť ústavnú sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená. Za zjavne neopodstatnenú možno podľa ustálenej judikatúry považovať takú ústavnú sťažnosť, pri ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

19. Ústavný súd konštatuje, že sťažnosť je zjavne neopodstatnená.

20. Podstatou veci je tvrdenie, že napadnutý rozsudok NSS, ktorým sa prostredníctvom rozhodnutia o kasačnej sťažnosti v konečnom dôsledku preskúmala zákonnosť územného rozhodnutia o umiestnení líniovej stavby, ktorého súčasťou je výmena vzdušného elektrického vedenia nad pozemkami sťažovateľky, je nesúladný s právom na ochranu majetku a právom na súdnu ochranu predovšetkým kvôli skutočnosti, že stavebný orgán v územnom rozhodnutí nezaviazal navrhovateľa – SSD, a.s., aby rekonštrukciu realizoval menej obmedzujúcim spôsobom, a to uložením vedenia do zeme.

21. Podľa čl. 20 ods. 4 ústavy vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné iba v nevyhnutnej miere a vo verejnom záujme, a to na základe zákona a za primeranú náhradu.

22. Sťažovateľka namieta, že NSS, resp. stavebné úrady porušili požiadavku nevyhnutnej miery ústavou stanovených podmienok na nútené obmedzenie vlastníckeho práva, pretože na rozdiel od vzdušného vedenia uloženie vedenia do zeme by bol miernejším zásahom. Otázka naplnenia požiadavky nevyhnutnej miery dáva prerokovanej veci základný ústavnoprávny rozmer.

23. Sťažovateľka argumentuje tým spôsobom, že súčasťou nevyhnutnej miery je aj čas, resp. vývoj do budúcnosti (porov. body 10 a 12), teda aj pri rekonštrukcii sa má voliť miernejší zásah.

24. V prípade nového rozhodovania v súvislosti s rekonštrukciou by tak podľa sťažovateľky mala z požiadavky nevyhnutnej miery vyplývať povinnosť miernejšieho zásahu do budúcnosti, nielen zachovanie doterajšej miery zásahu. Na otázku dodržania ústavného a zákonného kritéria nevyhnutnej miery nadväzuje aj procesná námietka sťažovateľky, podľa ktorej sa NSS nevysporiadal s citovaným „časovým“ argumentom.

25. Ústavný súd vychádza z pozície, že spôsob, akým moc zasahuje do vlastníckeho práva, ovplyvňuje vzťah jednotlivcov k štátnej moci, zvlášť s ohľadom na preferenciu štátneho vlastníctva

v dobe neslobody (porov. PL. ÚS 19/09, bod 46 nálezu PL. ÚS 15/2018 – nájom poľnohospodárskej pôdy). Vzhľadom na význam ústavnej ochrany vlastníckeho práva a náš historický vývoj posudzuje ústavný súd zásahy do vlastníckeho práva konštantne podozrievavo.

26. Kľúčovým predpisom, ktorý bol aplikovaný v prerokúvanej veci, je prechodné ustanovenie § 96 ods. 4 zákona o energetike. Toto ustanovenie znie: „*Oprávnenia k cudzím nehnuteľnostiam, ako aj obmedzenia ich užívania, ktoré vznikli pred účinnosťou tohto zákona, zostávajú nedotknuté, ak tento zákon neustanovuje inak.*“

27. Dané ustanovenie slovami („*oprávnenia... a obmedzenia... zostávajú nedotknuté*“) prenáša obsah právneho vzťahu medzi oprávneným a povinným z času, keď v roku 1974 vznikol, do súčasnosti v nezmenenej podobe. Účelom ustanovenia je nepochybným spôsobom ustáliť – fixovať obsah dlhodobého právneho vzťahu, ktorý je dôležitý z hľadiska verejného záujmu riadnej distribúcie elektrickej energie. Inak povedané, aby nevznikli výkladové otázky týkajúce sa legality a finality týchto obmedzení, tak zákon explicitne ustanovuje, že obsah právneho vzťahu ostáva pôvodný, aj keď sa medzičasom menili zákonné predpisy. Z uvedeného vyplýva, že v prípade zachovania miery obmedzenia, a tým kontinuity zásahu sa neobnovujú nároky na náhradu alebo na menší zásah.

28. Na tomto mieste je potrebné uviesť, že kontinuita preberania oprávnení k cudzím nehnuteľnostiam siaha až do prvej ČSR (§ 69 ods. 10 zákona č. 656/2004 Z. z. o energetike, § 42 ods. 2 zákona č. 70/1998 Z. z. o energetike, § 34 ods. 1 zákona č. 79/1957 Zb. - elektrizačného zákona, zákon č. 187/1922 Sb. o zápise elektrických vedení všeužitkových elektrických podniků do pozemkových kníh). Taktiež je potrebné vo všeobecnosti uviesť, že nútené obmedzenie vlastníckeho práva je vo svojej podstate miernejšou formou vyvlastnenia [bod 47 nálezu PL. ÚS 15/2018 (nájom poľnohospodárskej pôdy): *«Nútené obmedzenie vlastníckeho práva je osobitnou formou vyvlastnenia, napríklad pre účel umiestnenia (menšej) verejnoprospešnej stavby. V prerokúvanej veci tak nejde o nútené obmedzenie vlastníctva. V náleze PL. ÚS 23/06 k tomu ústavný súd uviedol „Označený článok ústavy sa týka nielen takéhoto úplného vyvlastnenia, ale tiež núteného obmedzenia vlastníckeho práva. Klasicky ide o formálne vyvlastnenie len určitého komponentu vlastníckeho práva k veci (napr. vecné bremeno). V minulosti sa tento druh núteného obmedzenia vlastníckeho práva označoval aj ako čiastočné vyvlastnenie (Knapp, V. a kol.: Občanské právo hmotné. Sv. I., Codex: Praha 1997, s. 215).»*]. V prípade vyvlastnenia by nevznikali následné otázky náhrad, resp. iných nárokov v rámci danej plochy. Uvedené nemá vyznieť ako preferovanie vyvlastnenia ako invazívnejšieho zásahu, ale ako vysvetlenie právnej povahy núteného obmedzenia vlastníckeho práva.

29. Ústavný súd aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) sa v svojej rozhodovacej činnosti vyjadrili k zákonným vecným bremenám (verejnoprávne obmedzenia vlastníckeho práva), ktoré vznikli (v dobe neslobody) pred účinnosťou ústavy, resp. Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách (ďalej len „dohovor“). V roku 2005 navrhol Krajský súd v Prešove, aby ústavný súd rozhodol o súlade ustanovenia § 69 ods. 10 zákona č. 656/2004 Z. z. o energetike s čl. 20 ods. 4 ústavy. Namietané ustanovenie bolo obsahovo zhodné s aktuálnym § 96 ods. 4 zákona o energetike. Krajský súd argumentoval, že nemožnosť náhrady za obmedzenie pozemku žalobcu rozvádzačom mestskej hromadnej dopravy sprevádzkovaným v roku 1986, ktorej bráni prechodné ustanovenie, je nesúladná s označenou referenčnou normou. Ústavný súd uznesením

sp. zn. PL. ÚS 28/05 z 28. septembra 2005 návrh všeobecného súdu odmietol, pretože sa dané ustanovenie v konaní na všeobecnom súde neaplikuje, resp. krajský súd v podstate namieta legislatívnu medzeru, resp. nečinnosť (pre úplnosť porov tiež uznesenie sp. zn. PL. ÚS 27/06 a uznesenie SDEÚ C-302/06 – Kovaľský). Ústavný súd uviedol, že „*krajský súd za rozpor ustanovenia § 69 ods. 10 zákona o energetike s čl. 20 ods. 4 ústavy považuje práve zachovanie právneho stavu obsiahnutého v § 22 ods. 2 elektrizačného zákona, t. j. de facto namieta skutočnosť, že zákonodarca „neobnovil“ zaniknuté nároky na primeranú jednorazovú náhradu za obmedzenie užívacieho práva vlastníkov pozemkov. Ak by zákonodarca k takémuto riešeniu pristúpil, podľa názoru ústavného súdu by to znamenalo jeho retroaktívny zásah a svojou podstatou by predstavovalo (nový) reštitučný titul.*“ Ústavný súd zmienkou o reštitučnom titule nepriamo vyjadril právny názor, že nárok pochádza z obdobia pred prijatím ústavy, resp. Listiny základných práv a slobôd.

30. Na štrasburský súd sa v roku 2010 obrátila sťažovateľka, ktorá namietala porušenie svojho práva na pokojné užívanie majetku, pretože súdy zamietli jej žalobu proti elektrárňam na finančnú náhradu za obmedzenie jej pozemku. Na pozemku bolo príslušné zariadenie od roku 1952. Pozemok patril sťažovateľkinmu otcovi, ktorý jej ho daroval v roku 2004. ESĽP sťažnosť odmietol (Šidlovská v. Slovensko, sťažnosť č. 73020/10, rozhodnutie z 3. 12. 2010, porov. tiež obdobné rozhodnutia z 5. 11. 2013 Petrová a Valo v Slovensko, sťažnosť č. 49103/09 a Popivčák v. Slovensko, sťažnosť č. 8095/11). V prvom rade argumentoval, že dohovor sa nevzťahuje na udalosti uzavreté pred 18. marcom 1992, keď sa dohovor stal záväzným pre ČSFR. ESĽP ďalej argumentoval skutočnosťou, že v čase nadobudnutia pozemku mala sťažovateľka vedomosť o obmedzení (body 39 a 43), a taktiež odvtedy nebol pozemok, resp. sťažovateľka vystavená väčšej záťaži než dovtedy (body 39 a 45 – „*there is no indication that any more restrictions were imposed on the applicant's use of the property thereafter, or that her situation deteriorated in any way*“). Podľa ESĽP sťažovateľka nemala legitímne očakávanie na náhradu za obmedzenie a zásah je proporcionálny z hľadiska práva na pokojné užívanie majetku.

31. Z rozhodnutí ústavného súdu a ESĽP vyplýva, že ustanovenie § 96 ods. 4 zákona o energetike je ústavne akceptovateľným vyvážením verejného záujmu na dlhodobej stabilite líniových energetických stavieb na jednej strane a nevyhnutnej miery zásahu do vlastníctva vlastníkov pozemkov na druhej strane. Danú právnu normu tak už nie je z ústavného hľadiska možné opätovne „prevyvažovať“ nárokovým zužovaním zásahov (porov. v širšom kontexte zákonných vecných bremien Maslák, M. Znovu k zákonnému vecnému bremenu podľa zákona č. 66/2009 Z. z. a náhrade zaň – tentoraz z iného pohľadu; Justičná revue, 75, 2023, č. 5, s. 683 – 694).

32. Sťažovateľka v sťažnosti neuviedla konkrétne skutočnosti, ktoré by signalizovali nový zásah, ktorý by mal byť posudzovaný na základe čl. 20 ods. 4 ústavy. Ani ústavný súd nevnímal z podmienok územného rozhodnutia, že by stavba prekračovala rámec opravy, resp. rekonštrukcie.

33. Ústavný súd ako podporný argument ešte uvádza, že v prerokúvanej veci ide nielen o otázku právnou, ale v širšom zmysle aj o otázku technickú, ktorá je predmetom správnej úvahy stavebných úradov. Prirodzene, správna úvaha neznamená svojvôľu, avšak, ako bolo uvedené, tá bola vyriešená nearbitrárne podrobnými podmienkami v rozhodnutí o umiestnení líniovej stavby s riadnou zákonnou oporou v § 96 ods. 4 zákona o energetike. Otázka zmeny elektrického vedenia je aj

otázkou koncepcie energetiky, ktorá stojí v tomto zmysle mimo režim právnych nárokov, a je vecou energetickej politiky SSD, a.s., resp. jej dohody s vlastníkmi.

34. Ústavný súd konštatuje, že pôvodné obmedzenie vysporiadané v minulosti už nemožno vnímať ako aktuálny zásah. Najvyšší správny súd tak nebol povinný aplikovať inú normu než „udržiavacie“ ustanovenie § 96 ods. 4 zákona o energetike, pretože (i) právny vzťah vznikol už v roku 1974, (ii) rozsah zásahu ostal zachovaný (body 27, 30 a 32) a (iii) sťažovateľka v čase nadobúdania vlastníckych práv mala možnosť vedieť o danom obmedzení. Z týchto dôvodov namietaným rozhodnutím NSS nemohlo dôjsť k aktivácii článku 20 ods. 4 ústavy a jej právo na ochranu majetku nemohlo byť porušené.

35. Je potrebné dodať, že prerokovaniu veci bol zo strany jednotlivých inšancií poskytnutý adekvátny procesný štandard (porov. bod 6 a 9) s tým, že správne aj súdne authority sa opätovne odvolali na § 96 ods. 4 zákona o energetike a navyše argumentovali voľnejším režimom zásahov mimo zastavané územie obce podľa § 11 ods. 1 písm. f) zákona o energetike.

36. K rozsudku NSS však ústavný súd nemôže nedodať, že síce v bodoch 35 a 36 zmieňuje judikatúru ústavného súdu a najvyššieho súdu, ktorú však necituje, a taktiež zmiešava argumentáciu právom na ochranu vlastníctva a právom na ochranu súkromia, pričom druhým uvedeným žiaden subjekt neargumentuje. NSS sa však plne prihlásil k rozsudku krajského súdu, ktorý bol riadne vecne odôvodnený.

37. Ústavný súd z uvedených dôvodov konštatuje, že napadnutým rozsudkom nedošlo k zásahu do základných práv sťažovateľky, a preto jej ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. marca 2025

Róbert Šorl
predseda senátu